

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ-ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ

Των Αγωνιστικών Κινήσεων-Συσπειρώσεων στους ΟΤΑ
Στην 2ήμερη Πανελλαδική συνάντηση 23-24 Οκτώβρη

1. ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Εκτιμάμε ότι η Πανελλαδική συνάντηση των εργατικών σχημάτων και συσπειρώσεων Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα αποτελεί εν δυνάμει ένα θετικό βήμα στην προσπάθεια συντονισμού αλλά και μιας παραπέρα εμβάθυνσης για την κατάσταση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Θεωρούμε αδύνατη την συμβολή μας, στην οργάνωση αυτού του 2ήμερου, ως προς τα γενικά ζητήματα, γιατί δεν βοηθήσαμε στις διάφορες ομάδες εργασίας για θέματα που έχουμε και εμπειρία και γνώση και δράση.

Το κενό που υπάρχει μέχρι σήμερα, στην τακτική οργανωμένη συζήτηση μεταξύ μας, έχει δημιουργήσει και όρους απαξίωσης της αναγκαιότητας συντονισμού, κοινής ή τουλάχιστον παράλληλης δράσης.

Οι αναποτελεσματικές κατά διαστήματα προσπάθειες που γίνονται κάτω από την πίεση και μόνο κάποιων γεγονότων (Απεργία- Πρωτομαγιά- το Ασφαλιστικό κ.λ.π.), χωρίς συνέχεια και στόχους, χωρίς ουσιαστική συζήτηση των διαφορών, ο ευκαιριακός τρόπος τέτοιων συσκέψεων, η έλλειψη αλληλεγγύης, **αποκρυσταλλώνουν τον βαθμό ωριμότητας, το επίπεδο ομογενοποίησης μας, το κενό πολιτικής βάσης για ένα ανώτερο ποιοτικά βήμα.**

Αγαπητοί σύντροφοι,

Συνεκτιμώντας την μέχρι σήμερα δράση και προσφορά των σχημάτων μας, από τις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας, θέλουμε να συμβάλλουμε σε ένα συντροφικό διάλογο για την πορεία τους, την σημερινή τους κατάσταση, τις αδυναμίες τους και τον ρόλο που μπορούν να διαδραματίσουν στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Με τις εξελίξεις που υπήρξαν στο παγκόσμιο αλλά και το ελληνικό εργατικό κίνημα το τέλος της δεκαετίας του '80, πολλοί αγωνιστές βρέθηκαν στην αναζήτηση νέων δρόμων ιδεολογικής-πολιτικής δράσης και επαναπροσδιορισμού της δράσης τους μέσα στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Σε επίπεδο συνδικαλιστικού κινήματος, αρχές του '90, άρχισαν να εμφανίζονται σημαντικές πρωτοβουλίες, με την δημιουργία ομάδων-συσπειρώσεων σε χώρους δουλειάς και κλάδους, που έβαζαν τα δικά τους αποτυπώματα στο σ.κ. και δημιούργησαν εύλογα ελπίδες σε πολλούς εργαζόμενους.

Κατακτώντας σε ορισμένους χώρους μια σημαντική παρουσία και ξεκόβοντας απ'τον αγωνιστικό ρεφορμισμό, κατάφεραν να συσπειρώσουν ένα αξιόλογο δυναμικό με Πανελλαδική αναφορά (το δικό μας σχήμα λειτουργεί από το 1989 με συνεχή παρουσία και δράση).

Όλα αυτά τα σχήματα πετώντας τα βαρίδια της προηγούμενης περιόδου, συναντήθηκαν με συντρόφους και κινήσεις που δρούσαν στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα και είχαν αναφορά σε διάφορα ρεύματα του εργατικού κινήματος.

Αυτή η συνάντηση, αποτέλεσε και την σημερινή βάση δημιουργίας των συσπειρώσεων και των εργατικών σχημάτων, που στην πορεία εμπλουτίστηκαν και με αγωνιστές από τα νέα ρεύματα του εργατικού κινήματος(π.χ. Αυτονομίας), αλλά και με αγωνιστές που ξέκοβαν από τα ρεύματα αστικής επιρροής και του αγωνιστικού ρεφορμισμού σε όλα αυτά τα 15 χρόνια.

Η παρουσία μας σε ορισμένους χώρους είναι σημαντική και μπορεί σένα βαθμό να επιδρά στην κίνηση που εξελίσσεται σε κλάδους(κύρια του Δημόσιου και του ευρύτερου Δημόσιου τομέα). Έπαιξε και παίζει ρόλο στον προσανατολισμό της ταξικής πάλης σε ορισμένες περιόδους, χωρίς βέβαια να καταφέρει να ηγεμονεύσει πολιτικά.

Οι αδυναμίες που παρουσιάζουμε σήμερα, συνδυασμένες με την χρόνια κρίση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, μας αναγκάζει να ανοίξουμε την συζήτηση για τον ρόλο, το περιεχόμενο, τον συντονισμό και την ποιοτική αναβάθμισή μας με στόχο την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος και την ανάπτυξη νικηφόρων αγώνων σε όλα τα επίπεδα.

Με ειλικρίνεια, χωρίς αυταρέσκεια, χρειάζεται να βρούμε τα σημεία που μας κρατούν σε ένα πολύ μικρό επίπεδο επιρροής στο σ.κ. και αδύναμους να μετατρέψουμε τις επεξεργασίες μας, τις ιδέες μας και τα όποια προγράμματά μας σε υλική δύναμη μέσα στο εργατικό κίνημα

Αν ψάξει κανείς τις αιτίες, δεν μπορεί παρά να μην συμφωνήσει, ότι η δράση μας είναι περιορισμένη-μερική και έχει αναφορά σε 2-3 χώρους του Δημοσίου(Εκπαίδευση-ΟΤΑ-Υγεία),σε 2-3 χώρους του ευρύτερου δημόσιου τομέα(ΟΤΕ-Τράπεζες-ΔΕΗ) και σε μικρούς ελάχιστους χώρους του Ιδιωτικού τομέα. Αναφορά όμως στο εργοστασιακό προλεταριάτο, τις μεταφορές, τα νέα τμήματα που αποτελούν από άποψη ποιότητας ποσότητας και σημασίας τον κορμό της εργατικής τάξης σήμερα, δεν έχουμε.

Η δράση μας, μόνο στους προαναφερμένους χώρους, αδυνατίζει την γειώσή μας με την σημερινή πραγματικότητα που βιώνει η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζόμενων και οι σωστές ή μη ιδεολογικές αναφορές μας και μόνο δεν λύνουν το βασικό πρόβλημα.

Αρνητικό στοιχείο συνολικά αποτελεί και η σύνθεσή μας(κοινωνική), που μας οδηγεί σε έναν αβανγκαρντισμό, σε μια απογείωση από την ζώσα πραγματικότητα και έχει σε πολλές περιπτώσεις σαν αποτέλεσμα το ξέκομμα μας από το μεγαλύτερο τμήμα των εργαζόμενων.

Η διάσπαση και ο πολυκερματισμός στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, έχει τις επιπτώσεις του και σε εμάς. Ο συντεχνιασμός, ο απομονωτισμός στον χώρο-στο σωματείο ή τον κλάδο και μόνο, λειτουργεί αντιφατικά και αποτελεί ανασταλτικό παράγοντα για την δική μας ενότητα.

Τα παραπάνω χαρακτηριστικά και αδυναμίες σε όλο αυτό το δυναμικό συντείνουν σε ένα βαθμό και στον πολυκερματισμό και την διάσπαση της ενότητας της εργατικής τάξης.

Συμπερασματικά σαν ουσιαστικότερη αιτία θεωρούμε τον περιορισμένο χαρακτήρα που έχουν τα σχήματα και οι συσπειρώσεις, σαν ευρύτερα σχήματα συσπείρωσης δυνάμεων που έχουν εργατική αναφορά, αλλά δεν έχουν κατακτήσει μια βαθύτερη πολιτική ενότητα.

Η προσπάθεια που γίνεται και σήμερα από ορισμένους συντρόφους 'η και από ορισμένα σχήματα να αποκτήσουμε ένα ανώτερο επίπεδο ομογενοποίησης, προσκρούει στην αντικειμενική βάση δημιουργίας και συνεκτικότητας που έχουμε αλλά και στον υποκειμενισμό ορισμένων να μετατρέψουν τα εργατικά σχήματα και τις συσπειρώσεις σε κάτι διαφορετικό (ρεύμα,ταξικό πόλο, ριζοσπαστική πτέρυγα), από αυτό που αντιπροσωπεύουν .

Όσο τα εργατικά σχήματα και οι συσπειρώσεις αποτελούν ένα χώρο συνεύρεσης-κοινής δράσης διαφορετικών(όχι και απαραίτητα αντιθετικών) ρευμάτων στο σ.κ. και στο βαθμό που αυτό το έχουμε κατακτήσει, δεν μπορούν με «διάταγμα» να μετατραπούν σε μια ενιαία πανελλαδική πανεργατική συσπείρωση με σαφές πρόγραμμα και στόχους. Σε όλους είναι γνωστό ότι η ομογενοποίηση των σχημάτων μας διαφέρει κατά πολύ από χώρο σε χώρο και ότι μια ντε φάκτο επιδίωξη θα δημιουργήσει και στο εσωτερικό ορισμένων σχημάτων τάσεις φυγόκεντρες.

Επόμενα, είναι αναγκαίο: α)να διαφυλάξουμε όλοι αυτή την μέχρι σήμερα, με ελλιπή στοιχεία πολιτική ενότητα κοινής παρουσίας μας στα κατά χώρους ή κλάδους σχήματα και συσπειρώσεις. **Το σημερινό επίπεδο κατάκτησης αυτής της συγκρότησης είναι το κοινό σπίτι όλων. Οι από τα πάνω αποφάσεις και χωρίς συζήτηση στο εσωτερικό των σχημάτων δεν θα έχουν το αποτέλεσμα που θέλουμε.**

Β) Να σχεδιάσουμε με επιμονή, βήματα για την τακτικότερη και ουσιαστική συνεύρεση μας κατά χώρους και συνολικά αλλά και εκεί που έχουμε εκλεγεί με κοινό ψηφοδέλτιο για την διαμόρφωση κοινών θέσεων μέσα από την σύνθεση απόψεων και ιδεών. Η μέχρι σήμερα λειτουργία των σχημάτων δεν ανταποκρίνεται σε ορισμένες περιπτώσεις στα στοιχειώδη που ακόμα και ένα κοινό ψηφοδέλτιο επιβάλλει

Γ) Μέσα από τις οργανωμένες συναντήσεις μας, με καθαρούς κάθε φορά στόχους, να βρούμε και τους κοινούς δρόμους της πολιτικής εργατικής χειραφέτησής μας. Αυτό δεν μπορεί να είναι αποτέλεσμα προσθαφαιρέσεων-παζαρεμάτων και συμβιβασμών πολιτικών συλλογικοτήτων ή παρατάξεων, αλλά μιας αυτοτελούς ανεξάρτητης ταξικής διαπάλης, κριτικής και σύνθεσης.

Κλείνοντας αυτό το κεφάλαιο, όσον αφορά την πορεία συγκρότησης μέσα από τις συσπειρώσεις και τα σχήματα, ενός ταξικού ρεύματος ή πόλου, θέλουμε να επισημάνουμε ότι αυτό αποτελεί σήμερα καθήκον ενός πρωτοπόρου δυναμικού που βρίσκεται κύρια και δρα μέσα σε αυτές, και οπού μόνο η συγκρότησή του σε μια ενιαία Πανελλαδική κίνηση πολιτικά ενοποιημένη με κοινούς στόχους για την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος,, μπορεί να υλοποιηθεί.

Γιατί ακριβώς δεν θάχει τα χαρακτηριστικά που αντικειμενικά έχουν τα σχήματα μας, σαν ευρύτερα εργαλεία κοινής παρέμβασης μας και δράσης στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Το ένα δεν αντιπαρατίθεται στο άλλο, αλλά θα συμβάλλει αποτελεσματικότερα και στην ποιοτική αναβάθμιση του ρόλου και του συντονισμού των σχημάτων μας σε Πανελλαδικό επίπεδο.

Σε αυτή την προσπάθεια δημιουργίας Πανελλαδικής κίνησης, χρειάζεται να πάρουμε πρωτοβουλίες όσοι κατανοούμε την ανάγκη πολιτικής-ιδεολογικής παρέμβασης στο εργατικό κίνημα και της ανάπτυξης των όρων ανασυγκρότησης του.

ΑΘΗΝΑ 23-24 ΟΚΤΩΒΗ 2004

Πάνος Κεφαλληνός (εκπρόσωπος των Αγωνιστικών Κινήσεων-Συσπειρώσεων στους ΟΤΑ)

Υ.Γ. Η ίδια η συζήτηση που αναπτύχθηκε στο 2ήμερο και τα αποτελέσματα της απέδειξαν με τον πιο απτό τρόπο όσα παραπάνω αναφέραμε στην τοποθέτησή μας, για τον χαρακτήρα τον βαθμό ωριμότητας και πολιτικής ενοποίησης που έχουμε κατακτήσει συνολικά σαν δυναμικό του χώρου που καταγράφεται σαν εργατικά σχήματα και συσπειρώσεις.

Η ευθύνη ορισμένων συντρόφων, για την οργάνωση της συζήτησης, το κλείσιμο και τα συμπεράσματα για κάθε θέμα, οδήγησε στο τέλος σε μια κατάσταση που δεν αντιστοιχεί σε αυτό που εκπροσωπούμε.

Εντύπωση προκάλεσε και το γεγονός ότι ορισμένοι σύντροφοι από το προεδρείο, στο τέλος των διαδικασιών επεδίωξαν να χωρίσουν την Πανελλαδική συνάντηση των σχημάτων σε 2 κομμάτια. Με την επινόηση που είχαν να καταληγεί **από τη μια** ένα κοινό κείμενο συμφωνίας για το τι κάνουμε(τι πρωτοβουλίες παίρνουμε) το επόμενο διάστημα όλοι μαζί **και από την άλλη** να συνεχίσουν μόνο όσοι συμφωνούσαν σε ένα συγκεκριμένο περιεχόμενο προγράμματος πάλης και διεκδικήσεων για να καταλήξουν σε

ένα επιπλέον κείμενο, που αντικειμενικά θα αποτελούσε ένα διαφορετικό από σύνθεση και απόψεις κείμενο συμφωνίας.

Η προσπάθεια αυτή αποσκοπούσε σε μια ντε φάκτο μετατροπή των σχημάτων συνολικά (χωρίς αυτό να αποτελεί και βούληση όλων όσων συμμετείχαν) σε αυτό που ορισμένοι σύντροφοι ή θεωρούν αυτονόητο (γιατί το έχουν κατακτήσει) ή έχουν επεξεργαστεί σε ένα γενικότερο σχεδιασμό τους νέο ρόλο και περιεχόμενο στην συγκρότηση των συσπειρώσεων.

Δυστυχώς και παρά τις προσπάθειες ορισμένων συντρόφων να κατανοηθούν οι όποιες διαφορές υπάρχουν σε αντιλήψεις και πρακτικές, δεν έγινε κατορθωτό να φύγουμε από το 2ήμερο, έχοντας κατακτήσει ένα βήμα παραπέρα στην αναγκαία πολιτική μας ενότητα για να δυναμώσει η ενιαία πολιτική και συνδικαλιστική μας παρέμβαση στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Στο τέλος των διαδικασιών δεν είχαμε την ικανότητα και την βούληση να αποτυπώσουμε τα συμπεράσματα αυτού του πλούσιου σε θέσεις και απόψεις 2ήμερου. Τα όποια κείμενα και οι προτεινόμενες πρωτοβουλίες έμειναν για να συζητηθούν στα σχήματα και τις συσπειρώσεις το αμέσως επόμενο διάστημα.

Από την μεριά μας τονίσαμε ότι τα σχήματα και η κοινή προσπάθεια για παραπέρα ομογενοποίηση τους, θα γίνει με την θέλησή τους και τους αντικειμενικούς εκείνους όρους που θα το επιβάλλουν. Θεωρούμε ότι δεν είναι ιδιοκτησία κανενός ρεύματος αλλά αποτελούν το κοινό σπίτι όλων μας.

Με αυτή την λογική καλούμε τους εκπροσώπους των σχημάτων και των συσπειρώσεων άμεσα να προχωρήσουμε σε κοινό βηματισμό αυτή την περίοδο που κεφάλαιο και κυβέρνηση σχεδιάζουν και υλοποιούν μια άγρια επίθεση σε δικαιώματα και κατακτήσεις.

Οι εκατοντάδες καθημερινές απολύσεις, το κλείσιμο επιχειρήσεων, οι αναδιαρθρώσεις στο κράτος με το ξεπούλημα όλων των μέχρι σήμερα δραστηριοτήτων που έχουν να κάνουν με την υγεία την παιδεία την πρόνοια τον πολιτισμό στο ιδιωτικό κεφάλαιο, η συνεχιζόμενη ομηρία χιλιάδων συμβασιούχων και οι μαζικές απολύσεις τους, η εισοδηματική πολιτική λιτότητας η ακρίβεια και η άγρια φορολόγηση μισθωτών και συνταξιούχων, είναι ένα μέτωπο που μπορούμε συντονισμένα συντροφικά και με τον πολιτισμό που μας διακρίνει να αγωνιστούμε.

Οι άσχημοι συσχετισμοί, οι δυσκολίες που δημιουργούνται από την προδοτική στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας ο απομονωτισμός η χειραγώγηση και η διάσπαση που αντικειμενικά προωθούν στην βάση δυνάμεις του αγωνιστικού ρεφορμισμού με την τακτική τους, μας επιβάλλουν να βρεθούμε συντονισμένα πιο ενωτικά και αποφασιστικά στην πρώτη γραμμή για την ανάπτυξη αγώνων αυτή την περίοδο. Παρά τις διαφορές και τα κουσούρια που κουβαλάμε, σήμερα αποτελούμε το πιο ζωντανό μαχητικό ταξικό δυναμικό στο εργατικό κίνημα. Εμείς θα συμβάλλουμε με τον καλύτερο τρόπο στην ενότητα της τάξης μας και στο δυνάμωμα των αγώνων.

Αθήνα 1 ΝΟΕΜΒΡΗ 2004